

Schriftlezing:

MARCUS 16 : 1 - 8

JEREMIA 29 : 11 - 14

"PASEN KOMT UIT HET STENEN TIJDPERK"

DOOR KLAAS DE BOER

Lieve mensen, ik heb deze week een nieuw liedje geleerd. Ik was met mijn kleinkinderen op pad en ze hadden zo'n cd-tje meegenomen van Elly en Rikkert. En ze zongen mee: "De steen is weg!" Dat hadden ze op school geleerd. En opa moest meezingen en het ging nog best ook. Daar komt ie:

Een steen op het graf, die kan er niet af.

Iedereen treurt, maar kijk eens wat er is gebeurd:

*de steen is weg, de weg is vrij, het graf is leeg, de pijn voorbij,
want... (en dan klonken die kinderstemmen!)*

want Jezus leeft en de steen is weg, weg, helemaal weg!

Ja, toen zongen ze door:

De steen op mijn hart, zo zwaar en zo zwart.

Het komt nooit meer goed. En kijk nu eens wat Jezus doet?

De steen is weg, mijn hart is vrij. Ik voel me nieuw, God is bij mij.

En daar zongen ze weer:

Want Jezus leeft en de steen is weg, Weg, helemaal weg!

En met z'n drieën was het toen: "Foetsjie...."

Nou, dat was zo'n mooi versje! Op weg hier naartoe heb ik het toch maar even gezongen. En toen was het: "Foetsjie..." Geweldig, hè? Ja.

Dan krijg je een gesprek met iemand. "Nou, Klaas, Pasen prachtig, maar het komt uit het stenen tijdperk." Nu, het stenen tijdperk dat is iets als wij het achterhaald vinden. Iets wat absoluut niet meer van deze tijd is. Dan zeggen we een beetje laatzinnig: "Dat is nog uit het stenen tijdperk."

Ik was deze week op school. Ik had mijn eigen pc-tje meegenomen, zo'n laptop. Ik moest wat vinden en ik vroeg aan één van mijn leerlingen: "Help mij er eens even bij." Nou, die ging erachter zitten. Ik vind dat apparaat prachtig, maar hij zat te kijken en zei: "Och, dat is er één uit het stenen tijdperk." Je denkt: hoe kan dat nu? Dat heb je ook wel met een mobieltje. Ik heb mijn mobieltje al jaren en het werkt voortreffelijk, maar mijn kinderen zeggen: "Pa, stenen tijdperk."

Daar zit je dan toch over te denken. Heel veel mensen denken dat christenen uit het stenen tijdperk komen. Uit de prehistorie. Dan zeggen ze ook nog tegen me: "Er is nog nooit iemand teruggekomen. Opstanding uit de dood? Dat is van vroeger. Dat is achterhaald, dat hoort er niet meer bij. Kijk maar eens op een kerkhof." Hier rondom die oude Petruskerk is zo'n kerkhof. Soms eenvoudige stenen, maar ook monumenten, groot en klein. Zelfs een graftombe. Maar het is allemaal steen. Stenen, hoe je het ook bekijkt, groot of klein, ze brengen scheiding teweeg tussen dood en leven, tussen levenden en doden. Niet meer te bereiken. Wat we misschien wel graag zouden willen.

Daarom wegen die stenen ons soms zo zwaar. Ik zei tegen die meneer die me belde: "Ja, maar Pasen is geen punt, Pasen is een komma. Jezus kwam immers terug uit dat stenen tijdperk?" Ze hadden Jezus weggestopt achter zo'n grote, ronde steen. Steen ervoor! Voorbij! Stenen tijdperk.

Nu, daar moest ik aan denken. En ik dacht ook aan die vroege morgen in Jeruzalem. Dat is wat geweest! Jeruzalem slaapt nog. Het is heel vroeg, misschien een uur of vijf, zes in de morgen. Het is nog duister en de zon houdt zich schuil. Dan wijkt die donkere nacht van droefheid, twijfel en gemis en breekt de nieuwe derde dag aan. Ergens buiten Jeruzalem in die tuin van Jozef van Arimathéa wordt een grafsteen afgewenteld, weg gedaan. De steen is weg, want het licht gaat op.

Ja, het licht gaat op. Dat hebben wij ook met Kerst gezongen: "Hij komt de schaduwen beschijnen, de zwarte schaduw van de dood." De zon gaat op voor de Zoon van God. "Genade spreidt haar morgenrood."

En op die eerste dag bij het eerste ochtendgloren daalt een engel af naar beneden. Die engel heeft dienst vandaag. En nog wel op de aarde. Hij moet zijn in dat stille, donkere graf van Jozef van Arimathéa. Bij dat ene graf heeft die engel dienst.

Toen Jezus geboren werd, was er een menigte van engelen die de lofzang aanhieven. Bij de verzoeking in de woestijn komen engelen om Hem te dienen. Maar toen Jezus stierf aan dat kruis op Golgotha, was er geen één engel meer. Toen was Hij helemaal alleen. Maar nu het weer Pasen wordt, daalt die engel af in het stenen tijdperk. Weg met die blokkade! Weg met die steen!

Want in dat graf lag een Steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden. Een steen des aanstoots. Maar dat is geen blokkade. Als je de Bijbel een klein beetje kent, dan weet je dat in Psalm 91 staat: "Hij zal Zijn engelen gebieden, dat zij hun voet niet aan een steen zullen stoten." Ook deze steen niet. Daarom komt die engel van boven naar beneden om dat grote geheim van God zichtbaar te maken. Achter die steen ligt geen levenloze, nee, daar ligt iemand die het Leven is!

Alleen wisten de vrouwen dat nog niet. Die vrouwen waren in de vroege naar het graf gegaan. "Wie zal ons de steen weggrollen?" Dat ze daar niet eerder aan gedacht hadden! Er is een hele sabbat overheen gegaan en nu pas, op weg naar het graf, denken ze aan die steen. Waren ze misschien zo in verwarring geweest door wat er allemaal gebeurd was? Of maakten ze zich misschien niet zoveel zorgen over zulke dingen? Ze waren altijd in de buurt van Jezus geweest en ze waren gewend geraakt aan onverwachte dingen die dan gebeurden. Alles kon wel eens een keer een andere wending nemen. Maar daar moet je wel oog voor hebben.

Jezus Zelf raakte nooit in paniek. Was nooit radeloos. Hij leefde in vertrouwen met Zijn hemelse Vader. Nee, over die steen hadden ze zich geen zorgen gemaakt. Maar nu ze heel dicht bij het graf komen, nu vragen ze aan elkaar: "Wie zal ons de steen weggrollen? Hoe kunnen we nu de Heer balsemen als die grote steen de toegang blokkeert? Dan kunnen we toch niets beginnen?"

Lieve mensen, er zijn ook in ons leven heel veel stenen, misschien dingen in je leven waar je tegenop ziet. Moeilijke zaken waar je steeds tegenaan loopt. Misschien zou je wel wensen dat die steen nooit was gekomen. Maar dat neemt die steen niet weg. Er zijn van die levensstenen die zwaar op je leven drukken. Dat kan je gezondheid zijn, als je weer geopereerd moet worden en je weet zelf niet wat. Kan, hè? Er kunnen stenen zijn van verdriet, zorg en gemis. Stenen van zonde en schuld, misschien wel torenhoog. Het kan soms heel donker in je leven zijn.

En niet alleen in je leven, want we leven in een donkere tijd. De crisis maakt slachtoffers. De steen om je baan kwijt te raken. De steen als je op de kleintjes moet letten. Stenen in het stenen tijdperk.

Ik was eens een keer in Friesland. Een heel klein kerkje in Haskehorne. Ik ging daar naar binnen en toen zag ik een opstap. Mijn oog viel op die opstap, want het was een afgekeurde grafsteen. De naam stond er nog op; die kon je nog een beetje lezen. Hoe hij daar gekomen was, dat wist niemand. Maar ik heb daar een vermoeden van. Die steen is afgekeurd en misschien heeft die koster gezegd: "Die leggen we als opstapje zo voor de kerk neer." Misschien dat hij daar al jaren lag.

En toen ik erop stapte bij die kerkingang, dacht ik: hé, een grafsteen als toegangspoort naar het Levende Woord. Mooi... Dan kan die steen nog wat verkondigen. Over die steen loopt dus ieder mens die over de dood heen loopt, want die grafsteen heeft niet het laatste woord. Nee, de dood is geen doodlopende weg, nee de dood is de toegang tot het leven. De dood is geen uitvaart, nee, de dood is een opstap. Ik stapte toch maar op die grafsteen. De poort is niet meer op slot, de deur is open.

Dan die vraag van de vrouwen: "Wie zal ons de steen weggrollen?" Krijgen wij daar nu een antwoord op? Nee. Maar er staat wel wat. Misschien heel stil. God Zelf heeft het antwoord gegeven. Want Hij zal zorgen dat die steen verwijderd wordt. Daar draagt God Zelf zorg voor. In dit geval door middel van een engel. God zendt Zijn boden. Dat kunnen mensen zijn, maar hier in Marcus 16 is het een engel. En die engel zegt tegen de vrouwen: "Wees niet ontzet, want u zoekt Jezus uit Nazareth, die gekruisigd is." Eenvoudiger kan het niet: je zoekt Jezus uit Nazareth, de gekruisigde.

En dan staat er maar één woord wat die engel zegt. En dat ene woord is: "Opgestaan!" Ja, wij hebben erbij gezet: "Hij is opgestaan." Maar er staat die roep: "Opgestaan!" Het graf heeft niets meer te verbergen. We zijn verzoend, we zijn bevrijd. "Ga dan heen," zegt die engel, "verkondig het! Zeg het tegen de anderen." En ze gaan heen... Maar hoe? Dat staat erbij, hè? Ze gaan naar buiten en ze vluchten bij het graf vandaan. Want ze zijn bevangen door angst en schrik. Ze waren zo geschrokken dat ze tegen niemand iets zeiden. De angst greep hen naar de keel. Er kwam geen woord uit. En zeker geen blij woord. Dan staat er: "... want ze waren bang."

Nu heb ik hier een oude Bijbel. En als je die oude Bijbel openlegt mij Marcus 16, dan ontdek je bij Marcus 16, heel gek, dat bij vers 9 tot en met 20 haken staan. Dat betekent dat ze in het origineel er niet bijhoren. Dat hebben ze later toegevoegd. Ze staan in jongere handschriften wel weer. Dus Marcus 16 eindigt met: "En ze zeiden niemand iets, want ze waren bevreesd." Oei... Ze waren bang. Dat vond men misschien een beetje vreemd en ongepast, en daarom hebben ze uit andere evangeliën er later wat aan toegevoegd. Het evangelie kan toch niet eindigen met: "Want ze waren bang."?

Lieve mensen, wij zijn soms bang. Ik ook. Bent u misschien wel eens bang als de stormen komen? Hoef niet, hoor, want met Jezus ben je veilig. En door Pasen is er hoop en verwachting. Vorig jaar mocht ik een aantal jonge mensen begeleiden naar hun geloofsbelijdenis in Wilsum. Dat ligt bij Kampen. Dat waren geweldige jonge mensen. Ik had tegen ze gezegd: "Nu moeten jullie zelf een tekst uitkiezen." En ze kwamen met die tekst uit Jeremia: "Ik zal jullie een hoopvolle toekomst geven." Een hoopvolle toekomst!

En dat is nu de Boodschap die de Here Jezus verkondigt vanmorgen wanneer Hij kort daarna verschijnt aan de vrouwen en al die anderen. God wil ons een hoopvolle toekomst geven. Want daarvoor is Jezus nu gestorven en opgestaan. Gods liefde is de drijvende kracht achter de Goede Vrijdag en Pasen. De vrouwen zoeken Jezus. In Jeremia staat: "Jullie zullen Mij vinden als je Mij zoekt. Als je Mij zoekt met hart en ziel, zal Ik Mij door jullie laten vinden," zegt de Heer.

Misschien moeten wij die woorden wel achter Marcus 16 vers 8 plakken. Kan dat? Ja, dat kan. Want door de opstanding van Jezus, zullen de stenen weg zijn en de deuren opengaan. Het graf is open, want het is Pasen. En niet alleen het graf. Ook de deur naar het LEVEN met hoofdletters staat voor ons open. De deur naar het Vaderhart van God. Het leven in een werkelijke vrede met God, met ons hart en met de ander.

De steen is weggerold, de steen is verlegd. Ja, stenen tijdperk. De steen weggerold, de steen verlegd. Daar heeft Bram Vermeulen een liedje over gemaakt en Paul de Leeuw zingt het:

*Ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde,
het water gaat er anders dan voorheen.
De stroom van een rivier hou je niet tegen,*

*het water vindt er altijd een weg omheen.
Misschien eens gevuld door sneeuw en regen,
neemt de rivier mijn kiezel mee
om hem dan glad en rond gesleten,
te laten rusten in de luwte van de zee.
Ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde,
nu weet ik dat ik nooit zal zijn vergeten.
Ik leverde het bewijs van mijn bestaan.,
omdat door het verleggen van die ene steen
de stroom nooit meer dezelfde weg zal gaan.*

De steen is weggerold. Wij leven niet meer in het stenen tijdperk. Het leven gaat verder. Maar niet meer als voorheen. De stroom gaat nooit meer dezelfde weg. Dat zijn nu echt steengoede momenten. Momenten met betekenis. Opeens stroomde door de rivier het doopwater, levend water. Stenen die veranderen in levensbrood. Want de dood is overwonnen en het leven triomfeert. Jezus leeft. Lieve mensen, Hij had Zijn leven over voor u. Pasen, dat is wat! Pasen is het licht op de sluier, dat God ons laat zien wat goed voor ons is. Nu leven wij in deze tijd, zodat wij Hem, de opgestane Heer, beter mogen kennen. Jezus leeft en Hij laat Zich vinden. Hij vindt ook ons vanmorgen hier in die oude kerk.

Ja, wij leven in het stenen tijdperk. Dat leerde ik van mijn kleinkinderen:

*De steen is weg, mijn hart is vrij,
ik voel me nieuw, want God is bij mij.
Want Jezus leeft en de steen is weg,
weg weg, helemaal weg. Foetsjie....*

Dat is toch keigaaf, hè? Ook zo'n woord dat ik heb moeten leren. "Opa, dat is keigaaf." Ik zei: "En wat betekent dat?" Ze zeiden: "Steengoed." Ja, dat vond ik een mooie, hè: keigaaf en steengoed! Amen.